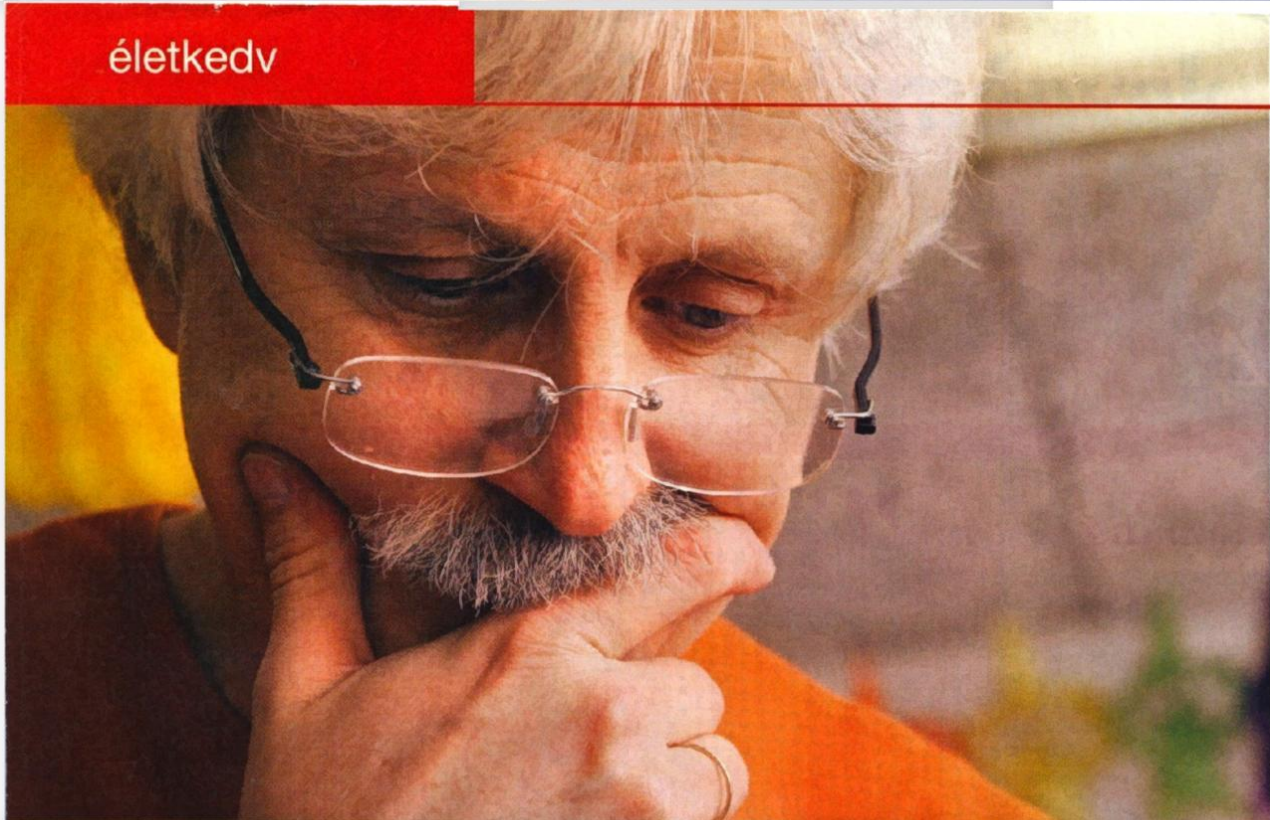

életkedv

FOTÓK: TEFANUS I. K. CS.

ZSIRÁFFILOZÓFIA

A BERGENDY SZALONZENEKARBÓL MINDENKI EMLÉKSZIK RÁ: Ő VOLT AZ A VICCES, BOZONTOS ÜSTÖKŰ GITÁROS-ÉNEKES. VANNAK, AKIK A KILENCVENES ÉVEK ELEJÉRŐL EGY REKLÁMFILMBŐL ŐRZIK AZ ARCÁT ÉS HUMORÁT. AKKORIBAN JUTOTT A FELISMERÉSRE: ÚGY KELL ÉLNI, MINT A ZSIRÁF. MERT HA A NAGY VÁLTOZÁSOK IDEJÉN A ZSIRÁF NEM NÖVESZTETT VOLNA HOSSZÚ NYAKAT, ÉHEN PUSZTULT VOLNA. TEHÁT: HOSSZÚ NYAKAT KELL NÖVESZTENI, A GERINCET ÚGY IS MEGLEHET ŐRIZNI.

Ez a filozófia erőt adott. Nemesak önmagának, másoknak is. És a muzsika meg a bolondozás. Mericske Zoltán akár tanít, akár színpadra lép vagy zenét szerez, e kettő nélkül nem is létezhetne.

– Aki be van rúgva, ki van rúgva – tisztázza mindjárt a zenekari próba elején Mericske tanár úr a jól ismert, huncut mosolyával. A gyerekek ez alkalommal is zajos lelkesedéssel fogadják a viccet, de nyomban elcsendesednek, amint a karmesteri kéz a magasba lendül. Az ütő tanzak valamennyi tanulója tudja már: Zoli bácsi a mókázás nagymestere, de a zeneművek hű tolmácsolásában még ő sem ismeri a tréfát.

Az igazsághoz tartozik, hogy Mericske tanár úr hajdanában szemcetekészült. Az vonzotta őt leginkább ebben a nélkülözhetetlen munkában, hogy hátul fel lehet állni a szemcetekocsira. Később azonban, mint sok más gyerek, ő is módosította elképzeléseit, és más utat választott. Nem menekülhetett a génjei elől.

Szülei egy kórusban találtak egymásra. Édesanyja a néphadsereg szimfonikus zenekarában hárfázott, őt nyelven beszélő, jogi és karmesterképzőt végzett édesapja pedig a maga örömeire gitározott, bőgözött, és remekül énekelt. Így

aztán érhető, hogy fiukban a húrok pengése előbb-utóbb győzedelmeskedett a szemtelés fölött.

– Fantasztikus gyerekkorom volt – idézi a múltat Mericske Zoltán, aki szerint minden annak köszönhető az életében, hogy a gondviselés épp a Szent István Gimnázium híres szimfonikus zenekarába vezérelte. – Hihetetlen élményt jelentett kamaszfejjel végigjátszani a zenirodalmat, és hallgatni, hogy Bach vagy Mozart hogyan hangszereelt. A hangszeresoportok külön próbáin olyan dolgokat lehetett megfigyelni, amit a koncert közönsége ilyen formában sohasem hallhat. A legendás Záborszky József tanár úr még a cimbalomhoz és az ütődobhoz is beállított, így a gitár mellett újabb hangszerekért is rajongani keztem – mesél a múltrol. – A próbák szünetében spirituálét énekeltünk, nyáron a líbanyi zenei táborokba jártunk, csodás kamaszkori élményekkel, hülyeskedésekkel telt az idő. Sorolhatnám a felejthetetlen fellépéseinket – egyszer még Karajan is vezényelt bennünket egy külföldi fesztiválon... Tulajdonképpen mindmáig ezekből az emlékekből élek.

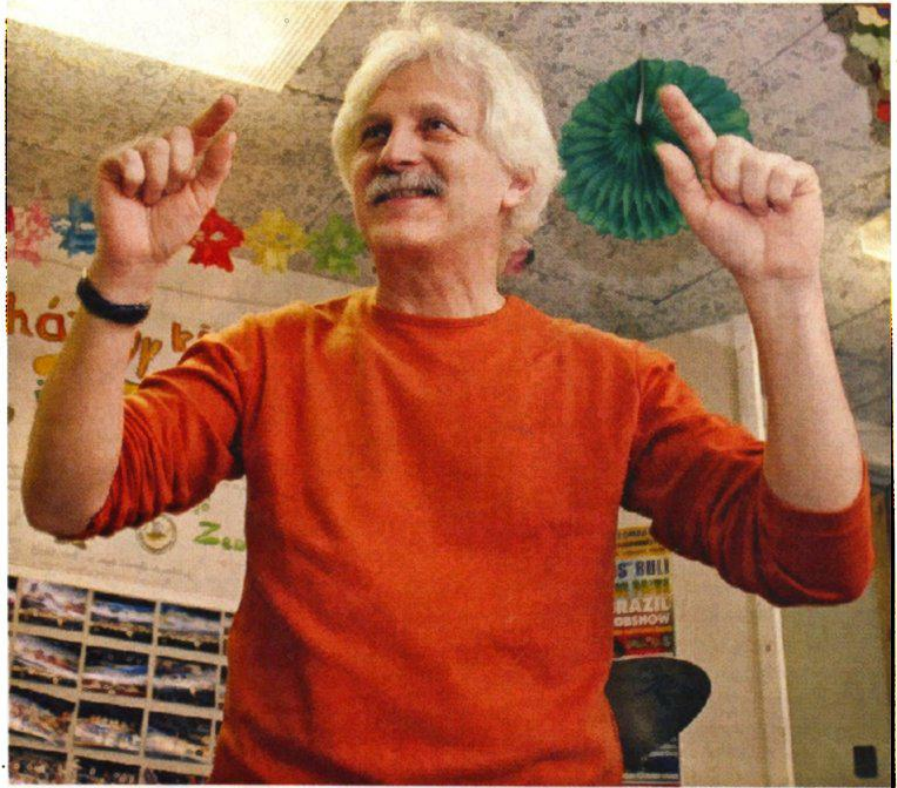
Ennyi azonban még csak kóstoló volt a muzsikálásból. A zeneművészeti főiskolás Mericske alig húszéves, amikor ze-

neszerzőnek ajánlják Varsányi Ferenc rendező Suli-buli című filmjéhez. Bevalása szerint halálra rémült a feladattól, de sikerrel megoldotta. Attól kezdve zenét is írt filmhez, színdarabhoz. Zöreibrigádót alapított. Barátaival mindenféle tárgyat hasznosítottak, és bármilyen hangot képesek voltak előállítani a rajzfilmek aláfestéséhez.

Szerepel tévésorozalban, énekel, penget és ütőhangszereken játszik, habzsolja a zenei műfajokat, ahol csak tudja. Mellesleg szerzett néhány diplomát is: végzett szolfézs- és ének-zenei általános iskolai énektanár, zeneiskolai cimbalomtanár és ütős. Egy havasi kültre írt zeneművét Svájcban mutatták be. Nem szakítva a komolyzenével, a Látma együttesben is játszott Gerendás Péterrel, majd egy szép napon Bergendy István hívta szalonzenekarába.

- Mindenest muszikusnak és bohócnak szerződtem - emlékszik vissza a „bergendys” korszakra. - A humor és a jókedv lételemem. Erre nagy szükség van az életemben, mert erőt ad a nehézségek leküzdéséhez. Sajnos, a feleségem hosszú idő óta ágyban fekvő beteg, és a tudomány mai állása szerint nemigen javul. Bármilyen nehéz is az életünk, elhatároztam: nem lehetek folyton szomorú. Csak azért sem fogok besavanyodni! Néha ki-dőlök a szélviharban, de nem hajlok meg.

- A legjobb példát számomra a két ke-rekes székes harátom mutatja: valahány-szor találkozom velük, mindig jó kedélyűek, örülnek. Olyankor elgondolko-zom. Egy idő után rájöttem, mindenki-nek megvan a maga hegye, amit el kell hordania, de nem mindegy, ki hogyan kezd hozzá a cipeléshez.

Mericske Zoltánnak most is ugyanaz a zeneiskola jelenti a menedéket az életében, mint ahol annak idején felnőtt. Hosszú évek óta vezeti a Szent István Király Zeneiskola ütő tanszakát, és irányítja a zenekart, amely időnként más hangszerekkel és énekkel is kiegészül. Ilyenkor együtt muzsikálhat két szép lányával is, akik élvezettel viszik tovább a nagyszülőktől kapott örökséget.

- Nekem a zeneiskola büroka. Ha gondokkal terhelve lépek be az ajtón, egy csapásra mindent elfelejtek, olyan

édesek a gyerekek. Lelkesek, jószívűek, segítőkészek; romka csapat vagyunk, összetart bennünket a zene, és persze a jókedv. Abban a szerencsében van részem, hogy az órákon nincs szükség felgyelmezésre, kiabálásra. Hiszem, hogy a gyerekek szíven keresztül vezet az út a tanári tekintélyhez. A kicsik tegeznek, a nagyok meg már megszokták, hogy tegeznek, de nem élnek vissza vele. Ki merem jelenteni: szeretjük egymást.

RADVÁNYI DOROTTYA

